

A KÁVÉ.. 2

Lektorált változat

A VERSELTJA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2016.

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 49 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Győri Nagy Attila:

Karácsonyi kávé

II. helyezett lett:

Nagy Antal Róbert:

Egy jó kávé után

III. helyezett lett:

Kutasi Horváth Katalin:

Az ültetvényeken túl

című írása.

Gratulálunk!

Ságiné Szűcs Klára Mária: **Gondolatok a** -ról

K

ávécserje: eredetileg Etiópiában őshonos.
isfa, amely hosszúkás, kihégyezett leveleket hajt.
offein a termés, a kávébab hatóanyaga.
aldi nevű kecskepásztor fedezte fel.
órán kelők ébresztője.
oromfekete színű ital.
incs a termelőknek, kereskedőknek.
edvelt élénkítőszer.
everjük tejjel, mézzel, cukorral, konyakkal.
észítjük fahéjjal, csokoládédarabkákkal.
is adagban „gyógyszer”, nagy adagban „méreg”!
apható bab, instant, őrölt formában is.
edveli a cibetmacska.
öltök, írók ihletője.
apszulás változata egyre jobban terjed.
ocsik üzemanyagaként is hasznosítja **K**.

Á

ltalában haszonnövényként ismerjük, de dísznövényként is népszerű.
llítólag egy kecske eszegette, így fedezték fel, valamikor a 9. sz.-ban.
lmos emberek frissítője.
általánosan elterjedt italféleség.
rucikként csak az olaj előzi meg a világpiacon,
tkozták, egy időben tilos volt fogyasztani pl. Mekkában, Angliában.
lmatlanságot okozhat, ezért
loműző.
hítozzuk, ha nem jutunk hozzá kellő időben.
tváltoztatjuk nyáron jegessé.
ldásos, ha az ember nagyon fáradt.
brándozó, eszes felfedező gépeket gyártottak hozzá **Á**.

V

életlenül indult világhódító útjára.
endégváró ital.
idámmá varázsolja az emberek hangulatát.
annak, akik nem élhetnek nélküle.
ilágszerte 500 milliárd csésze kávé fogy évente.
íz után a második legnépszerűbb italunk.
izsgaidőszakban nélkülözhetetlen!
ilágrekord: 82 csésze kávé fogyasztása 7 óra alatt!
elencében nyitották az első európai kávéházat.
allásgyakorló szerzetesek terjesztették el a 15. sz.-ban.
ilágnappal is büszkélkedhet szeptember 29-én.
ízhajtó hatása közismert.
álóoknak számított valaha Törökországban.
ilágméretben kb. 25 millió embernek a megélhetése.
ajon honnan ered a kávé né **V**?

É

deskés, fanyar, piros cseresznyéhez hasonlító bab.
lvezeti cikk.
rdekes neve: a bab bora.
szak nem hazája,
s mégis a skandinávoknál a legnépszerűbb.
rtekezletek nélkülözhetetlen kísérője.
bren tart, frissít, feldob.
tkezések után jólesik inni egy-egy csészényit.
lénkítő hatása közismert.
vszázadok óta fogyasztja az emberiség.
lelmszeriparban is hasznosítják.
rtékesítésre az Arabica és a Robusza fajta lett a befutó.
desítőszer nélkül, keserű italként is iható.
telek, sütemények készítéséhez kiváló!
jszakai műszakosok doppingszere.
lni lehet nélküle, de vajon érdemes-**É**?

Boldog István: Rakosgató

az egyik ember
a másiknak,
s van, aki
csak magának,
van, aki
nyers erővel,
gyorsan, vadul,
van, aki
csak álmosan,
szelíden szédelegve
lazul: előveszi,
leteszi,
kiteszi-
beteszi a KV-ját: reggel,
délben,
estelente....

Jalcs Irén: Kávétizenegykor

Furcsa az élet, mert olyan dolgokkal tud megajándékozni, amiről első pillanatban nem is gondoljuk, hogy számunkra milyen fontossá fog válni, mert mosolyt és könnyeket fog majd arcunkra varázsolni, sőt, lesznek olyan pillanatok, mikor kapaszkodunk majd ebbe az élménybe, mert nyugalmat és csodát remélünk tőle. Mint egy film kockái, úgy peregnek előttem az események, miközben az ég felé emelem fejem, és Neked mesélek. Arcomon lassan legördül a könnyecsepp, miközben rekedtesen, halkán suttogom: *Emlékszel?*

Hideg novemberi nap volt, mikor először találkoztunk. Jó szorosan összehúztam magamon a kabátot, mert az izgalomtól még jobban re-megtem. Napsütésről álmodoztam azon a napon, mert ragyogni szerettem volna az első találkozásunk alkalmával, de másként alakult. Dider-

A KÁVÉ... 2.

gős, kis kócos nő állt előtted. Arcod mosolyra húzódott, mikor meglátád, és „Örülök neked” - mondtad, és ez mint valami varázssugár, nyugtatólag hatott rám. Kedves kis kávéházba mentünk, és én már alig vártam, hogy jéggé fagyott kezemmel a kávéscsészét átöleljem, és kellemes illatával lelkemet kényeztessen. Mindig nagy kávé voltam. Egy ilyen itallal bármikor le lehetett venni a lábamról.

Elég sokat kellett várni arra, hogy végre asztalunkon gőzölögjön a rendelt kávé. Várakozás közben Te meséltél magadról, de gondolataim el-elkalandoztak közben. Az jutott az eszembe, hogy egy ilyen ital közös elfogyasztása alkalmával oly sok mindent megtudhatunk egymásról, és ha szeretnénk még újra találkozni, akkor már meg is van az első kis pont, amivel majd el tudjuk varázsolni a másikat. Nem kell hozzá más, csak megfigyelni, hogy partnerünk hogyan fogyasztja az italt és mikor, a legközelebbi találkozáskor úgy szolgáljuk fel, ahogyan Ő szereti, nagy örömet tudunk vele szerezni, hisz a másik érzi, hogy fontos számunkra, és a mosoly sem marad el ilyenkor, ami mindig megalapozza a folytatást. Ezen gondolatok keringtek fejemben, mikor „Meséj magadról kicsit” - szóltál, és én, mint valami álomból, felébredtem. Ebben a pillanatban tette le a felszolgáló a kis tányérkán pihenő csészét, és kellemesen lengett körbe minket az illat.

- Tejszínt kérsz? - kérdezted

- Nem kérek, köszönöm. Én nem kérek bele semmit, mert úgy szeretem, ha fekete és erős.

Nem is gondoltam volna, hogy közel fél órán keresztül fogjuk azt elemezni, hogy hogyan is igazi egy jó kávé. Csodás félóra volt, mert minden egyes percével oldottabbak lettünk, és kezdtük azt érezni, hogy jó együtt. Te három cukrot és tejet öntöttél még a csészébe. A cukrok lassan szívták magukba a fekete nedűt, majd megadva magukat olvadtak bele a zamatos italba.

- Te édesen szereted ám az életet! - szóltam.

- Igen. Szeretem, ami édes, és Te is az vagy, édes kis csillag.

Elpirultam, mert régen bókoltak már nekem, és nem igazán tudtam, hogyan is reagáljak.

Az első találkozást újabb találkozások követték, és egyre jobban meg-

ismertük egymást. Te is legalább annyira szeretted a kávé, mint én, csak neked volt egy érdekes szokásod. A reggeli kávé az természetes volt, de velem ellentétben, aki bármikor elcsábítható volt egy kávéra, Te minden nap pontban tizenegykor kávéztál. Furcsa volt számomra ez az időpont. Az angolok ötórás teája jutott eszembe. Azt sem nagyon értettem, de ez a tizenegy órás időpont még furcsábbnak tűnt számomra. Oly mélyen belevésődött ez az időpont az agyamba és a lelkembe, hogy minden nap ezt az időpontot vártam, mert oly varázsa volt, hogy élte-tett és boldogsággal töltött el. Lassan ennek a kialakult szokásnak a mi-értjét is megtudtam. Azért alakult ez így nálad, mert a munkahelyeden ez volt az az időpont, mikor volt kis idő arra, hogy néhány percre megpihenj és egy jó kávéval a kezekben erőt gyűjts a nap hátralévő részéhez. Ez még nem is lenne olyan nagy dolog, mondanánk, de miután kezdtük úgy érezni, hogy benne van a levegőben az, hogy együtt öregedhetünk meg, Te minden nap 11-kor felhívtál és néhány percet beszélgettünk, gőzölgő kávéval kezünkben tartva. „Szeretlek” - így köszöntél el mindig. Hétvégeken és szabadnapokon is bárhol voltunk, 11-kor kávéztunk, de ilyenkor mindig időt szenteltünk a beszélgetésre. Ezekben a napokban én dobtam a három cukrot a kávédba, háromszor is elmondva, hogy szeretlek, majd csókokban forrtunk össze, amit az imádott ital elfogyasztása követett.

Ó, de szerettem ezeket a pillanatokot, mert úgy éreztem, a boldogság szigetére tévedtem, de örömöm sajnos nem tarthatott örökké!

Meleg nyári nap volt, és én nagyon vártam már, hogy végre megcsörrenjen a telefonom, de az néma maradt. Vártam, hogy felcsendüljön kedvenc dallamom, a kedvenc csengőhangom, a Csodálatos élet. Akkor valóban csodálatos volt számomra az élet, azért is cseréltem le erre a dalra a csengőhangomat. Mindig, mikor felcsendült e dallam, arcom mosolyra derült, és testemet is gyors tánclépésekre készítette, mielőtt felvettem a telefont. Azon a füledt nyári napon viszont nem akart a dallam mosolyra fakasztani. Rég elmúlt már tizenegy óra, és a kávé is kihűlt rég. Nyugtalanság fogott el, mert érezni kezdtem, hogy valami olyan dolognak kellett történnie, ami biztos, hogy nem fog mosolyt varázsolni az arcomra. Többször a telefonért nyúltam, hogy hívjalak, de mindig

meggondoltam magam, mert nem szerettelek volna zavarni, hisz tudtam, ha csak egy perced is van, rám csörögsz. Délután háromkor már nem bírtam tovább a várakozást, és hívtalak, de hiába. Nem vetted fel. Ekkor már testem minden sejtjét átjárta az aggodás, és kezdtem kicsit remegni. Próbáltam a munkámra koncentrálni, kevés sikerrel, mert gondolataim nálad voltak. Fél ötkor végre az ismerős dallamot hallhattam, és olyan gyorsan kaptam fel a telefont, mint még soha. Hangodat akartam hallani, de más hangja üdvözölt.

Testem remegett és forgott velem minden, miközben a kezemből a telefon kiesett, és a kávé - mi arra várt, hogy élvezzem zamatát - is sikerült magamra önteni, de akkor már nem számított semmi.

Életem legszörnyűbb pillanata volt az, mert elhagyott az, ki minden nap pontban tizenegykor azt mondta egy kávéscsészét kezében tartva, hogy „Szeretlek”.

Ma már az angyalokkal kávézol, és számomra ez oly nagy fájdalom, hogy sok-sok könnycseppet elmorzsolok.

Itt maradt az emlék és a kávéscsészéd, amit minden nap pontban 11-kor kezembe fogok, és felnézve az égre Veled kávézok.

Dél Tamás: KÁVÉHÁZI HANGULAT

(1.) Latte

Sakkjátszma,
hol nem indul
a világos a sötét ellen harcba.
Nem a feketék rabszolgasorsa
a gyapotföldön.
S nem is Gospel Kórus
tör utat magának a felhőkön.
A fehér bárányok közt
miért mindig
a fekete a vétkes?

Mi van, ha az albínó,
nem a véletlenek
összjátéka,
hanem azt tanítja,
hogy a Föld
egy **Latte**,
hol a sötét óceánokban
a tejszínhab-pamacsok
éppen elkeverednének,
egy isteni kortynyi
csészéjeként
a világbékének.

(2.) **Risretto**

Féltékeny
férjeknek ajánlom.
Erős és fekete,
akár Rigoletto is
lehetne,
ahogy
fojtogatja
Desdemonát.
A bestel!
Ha jön az este,
veled könnyebben
kivárom!

(3.) **Török kávé**

Mennyi török turista!
- A piláf
jobb, mint a lángos!

- Felvehetjük az étlapra.
 - Itt épülhetne egy mecset.
- No, nem a templom helyett!
Javítaná
a városképetek.
Lehet?
Mi küldenénk
a vendégeket;
és nemcsak a főszezonra!
- Fix szobafoglalás végre!
 - Méghozzá 150 évre!
 - No, nem oda, Buda!
 - De, oda Buda!
 - Kár, hogy új a pincér!
- Nincs már itt Kinizsi;
s nem malomkő a tálca...
- A feketelevest is
vedd fel hát
az italárlistára!

(4.) **Melange**

Felnőtt mese
habbal,
pár csepp kávéval,
és egy
kockacukorral.

(5.) **Americano**

Azoknak ajánlom,
akik a nyelvet

nem úgy tanulják,
hogyan angol,
vagy német!
Szeretném,
ha velem **készítenétek:**
Make vagy **Machen?**
Ugyanazt **tennétek.**
Kell hozzá
forró víz:
Hot water vagy
Heiss wasser?
Csakis.
Ha kész,
emeld az **ajkadhoz:**
Lip vagy **lippe,**
hidd el,
nem lesz más
az érzés!
Ugyanazt mondjuk,
tesszük és isszuk!
Ez az indiánoknál
már felér egy
békekötéssel.
Így hát innen sem lehet
angolosan távozni,
csakis német
hosszú (kávé)
lépéssel.

(6.) **Cappuccino**

Apáca show.

Buday Anikó: A KÁVÉ

Már kimondva is örömet okoz ez a szó, KÁVÉ, számban érzem az ízet, orromban zamatos illatát. Kávéimádó vagyok. Szerintem a kávénak lelke, története, történelme, múltja és jelene van. Tud változni, átalakulni, alkalmazkodni korok, országok ízlésvilágához, divatjához. Sokféle kávét ismerek, ezeket rendre meg is kóstoltam. Ilyen például a klasszikusnak mondható sima kávé, a rövid kávé, hosszú kávé, jegeskávé, tejeskávé, olasz kávé, német kávé, mokka kávé, cukorral, cukor nélkül, tejjel, tej nélkül, török kávé, és akkor itt megállok a felsorolással, hisz innen indult a kávé iránti imádatom.

Otthon a szülői háznál a mama minden nap megfőzött, igen nem tévedés, nem lefőzött, hanem megfőzött egy jó nagy adag török kávét a konyha sparheltjén. Illata bejárta az egész házat, kisurrant az udvarra, a kert végéig érezni lehetett kellemesen, meghittén, csalogatón. Ma is, ha megérezem, a biztonságot adó otthon melege járja át a szívemet.

A török kávé főzése igen egyszerű művelet. A finomra darált kávét egy nagyobb tűzálló edénybe tesszük, majd felengedjük hideg vízzel. Ezután forralásig főzzük, ha felforrt, hagyni kell, hogy a kávé leülepedjen az edény aljára, a tetején maradt lé a kávé. Igen kellemes aromás, finom ital. Nagyon szerettük, tejbbe öntve egy pár cseppet, mi gyerekek is ihattunk belőle. A felnőttek egész nap rájártak, soha nem fogyott ki, megbízhatóan, mint egy hűséges barát, a kávésfazék mindig ott állt a sparhelt szélén.

Később, felnőtt koromban is végigkísérte életemet. Kávéztunk reggel munkába menet előtt, munkahelyen munkakezdés előtt, tízórai után, ebéd után, bevásárlás után hazaérve, hogy felfrissüljünk, legyen erőnk a házimunkához, vacsorafőzéshez. Vasárnap a szomszédokkal délutáni kávézás, frissen sült házi süteménnyel, fenséges volt. Mióta férjnél vagyok, férjem minden reggel az ágyba hozza a kávét. Megjegyzem, igen szép szokás tőle, nem szívesen szoktatnám le róla. Reggelenként, mint gondolom, más családnál is, a gyerekek ébredés után az ágyunkban

landoltak. Elkezdődött a beszámoló, mi lesz az oviban, később az iskolában az aznapi program, ki-ki hová megy különóra, meddig marad stb., és közben ihatták a gyerekkávét. Ez egy bögre tejből és pár csepp kávéból állt. Roppant komolyan vették ezt a reggeli szertartást, ki nem hagyták volna. Összetartozást, az ágy melegének puhaságát, apa-anya közelségét, meghitt biztonságát érezték ilyenkor.

Ma már csak ketten kávézunk, a gyerekek szétszéledtek, élük a saját családjukban a saját életüket, ahol gyermekeikkel isszák a reggeli kávé.

Ha hazalátogatnak, az unokák bújnak a mama mellé az ágyba, és hangosan kántálják: „Papa, KÁVÉ!” Kivéve, ha a lányom látogat haza, ő bizony korán kel, férjét hátrahagyva oson be mellém az ágyba, és mint egy boldog kicsi gyermek, elnyújtózva várja az apu által főzött finom reggeli kávé. Ilyenkor újra gyerekeknek érzi magát, boldogan szívja magába az illatokat, élvezi az ágy melegét, az otthon ismerős biztonságát. Csoda, hogy szeretem, ezt a csodálatos, semmivel nem helyettesíthető, finom, zamatos, jó illatú fekete nedűt?

Kísérője lehet szórakozásnak, veszekedésnek, kibékülésnek, ott illatozik az ünnepi asztalon, irodák eldugott sarkaiban, megbeszéléseken, elegáns éttermekben, illatos kávéházakban, pici kis lakások konyháiban, és még sok-sok, ki tudja, hány helyen kíséri végig életünket, nyugtatva, pihentetve, felüdítve.

Dobó Georgina: Lefőtt a kávé

Elhasznált szerelmünk a padon véget ért.

Lefőtt a kávé, sietned kell.

Csörög telefonod: Ne haragudj, várnak.

Indulok.

A forró ital itt maradt, hamar kihűlt.

Akár a lécz, ahol ültünk.

Hiába verik szét az ócska, kopott deszkákat,
És építenek újakat.
Számomra ugyanúgy fáj.
Éget a magány, mikor ott ülök egyedül.
Már nem melletted, hisz más ölel át.

A kávé ugyanolyan finom,
Nem vesztette zamatát.
Csak a cukor több benne, hangyányit.

Emlékszem, feketén szeretted,
Mondhatnánk: Minden nélkül, üresen.
Jó füstösen.

Mindennek vége.

Felejtani kell, még akkor is, ha nem lehet.

Varga Katalin: A „szertartás”

Ez a nap is úgy kezdődik, mint az utóbbi hat hétben mindig. Nem ébredek kávéillatra. Szeretett párom Afganisztánban teljesít szolgálatot. Nagyon hiányoznak a reggeli kávézásaink, amit „szertartásnak” hívtunk. Olyan finom erőset tudott főzni.

Ma reggel is egy kisírt szemű fiatalasszony néz vissza rám a tükörből a fürdőszobában. Megiszom a kakaómat, vajjas kiflit eszem hozzá. Már a kávé is folyik. De ez nem szertartás.

Jaj, annyira hiányzol kedvesem! Elmosogatok, szellőztetek, bevetem az ágyamat. Leviszem a kutyát is. Aztán elindulok a munkahelyemre.

Olyan keveset tudunk beszélni a férjemmel sajnos. Nehezen telnek a nélküle töltött napjaim. Egyik a másik után. Azért a kulcsot mindig kihúzom a bejárati ajtó zárjából este. Hátha...

Újra csak reggel van, újabb nap kezdődik nélküle. Mostanában nem vagyok túl jól. Így nem is csodálkozom, amikor a kávé illatától felfordul a gyomrom. Hányingerem lesz, s alig érek ki a mosdóba.

Vajon mit ehettem tegnap, ami így megártott? Teljesen megváltozott a havi ciklusom is. Pedig eddig mindig pontos volt. Iszom egy pohár hideg tejet, aztán elindulok dolgozni.

Másnap, s ezután, szinte naponta megismétlődik a rosszullétem. A munkatársnőim is aggódnak érttem. Azt mondják, lefogytam, sápadt vagyok. Ennyire ne bánkódjak. „Visszajön hamarosan a kedvesed” - így vigasztalnak.

Eltelik egy hónap. Nem múlnak a rosszullétek. Csak nem? Jaj, Istenem! Ha ez igaz lenne! Hazafelé bemegyek a gyógyszertárba. Nagy szégyenkezve kérek terhességi tesztet csomagot. Elolvasom a használati utasítást. A várakozás percei óráknak tűnnek.

Kék lett a tesztcsík! Most jöhet a „szertartás”. Mintha itt lenne ő is. A kávé kortyolgatva mondom el neki a hírt. De várok, amíg az orvos meg nem erősíti, hogy kisbabát várok.

Igen, igen, terhes vagyok, kedvesem. Sírok is, nevetek is. Sírok, mert nincsen ő mellettem. Nevetek, mert mire megszületik a baba, ő is itthon lesz. Láttam a Híradóban, hogy készül már Afganisztánba a következő csapat. Bár ez hónapokba is beletelhet.

Kislányom lesz, ma láttam őt ultrahangos vizsgálaton. Úgy döntöttem, nem árulom el a nagy titkot. Hadd legyen neki meglepetés.

Maradnak a reggeli „szertartások”. A kedvenc kávéim van velem most, na meg természetesen a kiskutyánk. Már a nyolcadik hónapban vagyok. De még dolgozom. Szomorkodom, hogy még most sincsen itthon a férjem.

Aztán egy napsugaras őszi reggelen kávéillatra ébredek, a kutya sincsen mellettem a fekhelyén. S az ajtó résnyire nyitva van.

Ott áll, háttal nekem az én kicsi párom, kevergeti a kávékat. Meghaltotta, hogy jövök. „Jó reggelt, kedvesem, meglepetés!” - mondja vidáman.

„Nekem is van meglepetésem, de mielőtt megfordulsz, csukjad be a szemeidet!” – mondom neki.

A háta mögé lopózom, átölelem. Ő csukott szemmel fordul meg. Átölel, megcsókol. Akkor érzi meg a domborodó pocakomat.

Mind a ketten sírunk. Aztán meg nevetünk.

Kár, hogy nincsen olyan női név, mondja később, hogy Kávé.

Igen, a kávé, a mi szertartásunk végig velem volt, vigyázott rám.

Még sosem ízlett úgy a reggeli „szertartás”, mint ma.

Köszönjük, kedves KÁVÉ!

Áfra Piroska: Kávé tejjel

Egy vasárnap reggel:
a nap csúcsa kávé tejjel...
kezemre nézve a minap
tenyerem vonala vezet(ő)
benne sors és idő
halál-teremtő.
S te, szerethető szerető,
kivel szerelem építhető.
Ím, itt e kő, mely
fentről észre sem vehető
lételem felemelő
építőelemként szerelhető
kockakő, de nem...kavics,
mely lehetne akár az is.
Miként és hogyan
származtatható,
színe és alakja csodálható,
s a világunkban mi az,
mi még megbámulható?
A lelkek közt a híd, de
az nem látható, ám
reményt adó, útmutató.

Ez a kérdés elgondolkodtató...

a Nap, mely rügyet bontó,
az anya, ki életet adó,
a mosoly, mely árulkodó,
körültünk minden,
mi változó, csodálható.

Megdőlni látszik a rendszer,
miszerint a nap csúcsa:
kávé tejjel!

Győri Nagy Attila: Karácsonyi kávé

Sebestyén Lóránt élvezte a jelenlegi munkáját, egy irodaszergyártó cégnél dolgozott üzletkötőként. Szeretett minden nap öltönyt hordani és járni a vidéket. Általában csak reggel ment be az irodájába pár telefon erejéig, aztán beült kedvenc Volkswagen Polójába, és irány a leendő ügyfelek. Egyáltalán nem bánta, ha az ország túlsó felére kellett mennie, imádott vezetni. A mai reggel is úgy zajlott, mint a többi: 06.00-kor kelés, gyors zuhany, fogmosás, öltözködés, az elmaradhatatlan friss kávé, és az irodába menet beugrás a házuk mellett lévő Sparba. Itt vette a reggelijét és az útra valami gyors harapnivalót. Ahogy sétált a polcok között és éppen azon gondolkodott, hogy a gyümölcsök mellé müzlit vegyen-e vagy csokit, egy idős nénire figyelt fel. A néni a kávék előtt állt és a pénztárcáját kutatta. Elővett pár aprót, de mintha nem tetszene neki a látvány. Még egyszer felnézett a kávéspolcra, visszatette a fémpénzeket, majd lassan továbbállt. Lóránt odament a polchoz és felpillantott abba az irányba, ahová az előbb a hölgy. Egy számára ismeretlen márkájú kávé látott, mindössze 320 forintért. Gondolta is, hogy elég silány minőség lehet ennyi pénzért. Ahogy állt szemben a polccal, egy emlékkép villant a szeme elé. Gyermekkorában édesanyja pótkávéból főzött nekik reggeli italt. Még kicsik voltak, nem ihattak rendes kávé, de az íze emlékeztetett valamelyest a valódira. Azon tűnődött, hogy mennyire az élete részévé vált a fekete ital fo-

A KÁVÉ... 2.

gyasztása, fel sem tud nélküle rendesen kelni, és bizony, függő lett. Ha nem ivott felkelés után 2-3 órán belül, még a feje is belefájdult. Igazán adhatna több tiszteletet is az ivásának, nem csak úgy hirtelen lehúzni, és rohanni dolgozni. Aztán minden világossá vált számára: ennek a néni-nek nincsen elég pénze kávéért venni. Az agya elkezdett pörögni, majd le-emelt egy félkilós Omniát és sietett a kasszához. Előbb kell odaérem, mint neki - gondolta.

- Jó napot kívánok! - köszönt az idős hölgyre.

- Önnek is jó napot, fiatalember! Miben segíthetek? - Marika néni, mert így hívták, egy picit meglepődött, de rögtön rá is mosolygott, ez természetes volt neki.

- Kérem, fogadja el cégünk reklámajándékát, ezt a csomag kávé! - próbált úgy mosolyogni és kínálni a portékát, mint egy hostess.

- Ezt nekem akarja adni? De hiszen ez nagyon sokba kerül!

- Tudom az árát, ezzel foglalkozom - Lóránt a lehető legszélesebb mosolyát vette elő. - Termékpromóciót tartunk, és én ezt most önnek szánom. El is fogyott mind, ez az utolsó, végre mehetek haza.

- Na de, ha így osztogatja a drága kávé, hamar tönkremegy a cégük. Ráadásul én nem is vagyok jó reklám célból, kisnyugdíjas vagyok és akármennyire is finom ez az Omnia, én a jövőben sem tudok ilyet venni.

- A reklámot csak bízsa rám, kedves, ez a szakmám. Tudja, hogy hány millióba kerül egy tv-reklám? Ahhoz képest párezer elosztogatott kávé kutyafüle. Ezenkívül, ha csak két szomszédjának vagy két barátnőjének mondja el, hogy milyen finom ez a márka, mi már elértük a célunkat - és már nyomta is Marika néni kezébe a zacskót.

- Rendben, ön tudja - pironkodott kicsit, nem volt hozzászokva az ajándékokhoz, és nem is szívesen fogadott el semmit, még a kóstoltatókhoz se szokott odamenni, de úgy látta, a fiatalember nem tűr ellentmondást.

Lóránt elégedetten szállt be az autójába, tudta, ez a nap még több sikert hoz neki. Marika néni pedig otthon kivette táskájából a kávé, elővett egy régi szalagot a konyhaszekrénye fiókjából, csinos kis masnit kötött rá, és letette az asztal közepére, a két szál friss fenyőág mellé. Holnapután Karácsony, és ő egy idegentől kapott egy szép ajándékot. Felnézett az égre, és a száját elhagyta egy halk „Köszönöm!”

Liszka Gyöngy: Világjáró

Beszélgetésnek indult. Amolyan mindent érintő, mindent letisztázó beszélgetésnek.

Már két órája ültem a kávézóban, másodpercenként tekintve az órára és a telefonomra, hátha jelez, és a lány, akivel találkoztam volna, elnézést kér a késéséért. De nem így történt. Nem pityegett, és az óra is mintha csak egy helyben állt volna. Nem haladt semerre.

Tegnap beszéltük meg a találkozót, író szeretne lenni, tanácsot akart kérni. Én pedig mint sikeres újságíró és három regény büszke tulajdonosa, felajánlottam neki segítségemet. Azaz hogy ő kérte. Szinte könyörgött. Már találkoztunk korábban. Sosem felejttem el. Egy buszpályaudvaron történt, épp esett az eső. Ő ott állt egy blúzban és szoknyában. Nálam volt esernyő. Úriember módjára felajánlottam neki ernyőmet, mit sem törődve azzal, hogy én bőrig ázom. Először csak hosszú, hullámos tincsekbe csavarodott borostyánszín haját fedeztem fel. Hajszálai végén lassan csepegett le az eső, az átnedvesedett részeken egészen mogyoróbarna színűvé vált a zuhatag. Másodjára keskeny és törékeny vállait vettem észre. Az átázott blúza alatt észrevehető volt visszafogott, csipkés alsóneműje. Karcsú derekán egy széles fekete öv helyezkedett el. Remekül kiemelte vékony alakját. Formás csípője volt, izmos, hosszú combjai. Bizonytalanul álldogált magassarkújában, hol a jobb, hol a bal lábára helyezve súlyát. Reszkett és átázott. Úgy 18-19 év körül lehetett. Vastag mappáiból az érettségire következtettem.

- Szabad, kisasszony? - kérdeztem fölé tartva az ernyőmet.

Amikor megfordult, elakadt a lélegzetem. Gyönyörű, porcelánfehér arcát aprócska szeplők tarkították. Borostyán szemeiből meglepettség és szomorúság sugárzott, sosem láttam még ilyen szempárt. Írisze a sötét borostyán és a barna topáz ezer árnyalatában játszott, ugyanolyan aprócska szeplőkkel, mint az arcán. Orra aprócska volt, ajkai pedig olyan vörösek, mint a bársony. Résnyire szétnyitotta, a szél egy kis tincset az arcába fújt, mely megakadt ajkai között. A nyaka vékonyka volt, láttam, amint lassan lefolyik arcáról egy vízcsepp a titokzatos blú-

A KÁVÉ... 2.

za mögött rejtőzködő dombocskák közé. Erőt vettem magamon és visszapillantottam szemeibe.

- Hogyan? - kérdezett vissza válasz helyett.

- Megérinteni... Akarom mondani, az ernyőt... kölcsönadhatom-e? Esetleg. Ha ön is szeretné, állhatunk alatta ketten is. Merre utazik?

- Minél messzebbre - felelte. Mintha meg sem hallotta volna a kérdéseimet.

- Miért utazik minél messzebbre?

- Mert szeretnék látni. Mindenfélét, amit eddig sosem láthattam.

- Értem.

Ezután csak álltunk ott csöndben, egymás mellett. Vállunk néha összekoccant. Néha egymásra pillantottunk, lopva, mintha félnénk valamitől, majd szégyenlős serdülőként elfordítottuk tekintetünket. Meghívtam egy kávéra. Hátha attól felmelegszik picikét.

Pont ebben a kávézóban ültünk, pont ennél az asztalnál. Mindketten rendeltünk magunknak. Én egy hosszú kávé, ő pedig egy mézes brazil kávé. Állíthatom, ez városunk egyik legkiválóbb kávézója volt. Minőségi alapanyagokból. Mindemellett felkészültek voltak a laktózérzékeny, cukros betérőkre is. Ezt említettem meg neki először. Szégyenlősen széke alá húzta lábait, féloldalasan lehajtotta fejét, beleharapott ajkaiába. Nem kell pszichológusnak lennie az embernek, hogy tudja, a vele szemben ülő zavarban van, és valami bántja őt. Erősen. De nem erőltettem, hogy beszéljen. Helyette beszéltem én.

- Azt mondtad, szeretnél minél messzebbre utazni, igaz? Képzeld, én rengeteg helyen jártam már. Mind titokzatos helyek voltak, előttem vagy csak nagyon kevesen, vagy egyáltalán nem jártak ott.

- Ön amolyan felfedező?

- Tegezz csak, nyugodtan. Afféle volnék. Minden város szépségéről tudok mesélni. Rejtélyekről, titkokról, ármányokról és legendákról. Voltam szellemjárta helyeken is, ahol...

- Hiszel a szellemekben?

- Igen, mert tapasztaltam már jelenlétüket. Voltam istenek által megáldott helyeken, vagy zaklatott sírdombok között. Voltam esőerdők mélyén elveszett civilizációk után kutatni. Felfedeztem piramisokat. Ölttem

már pénzért, hallgattattak el. Fogtam sokféle fegyvert a kezemben. Egy időben éltem szamurájként, kitanultam a japán harcművészetek legjavát. Beszélgettem szerzetesekkel. Tibetiekkel és keresztényekkel. Saját szememmel láttam Aladdin repülőszőnyegét és csodalámpáját is!

- Úgy tudtam, az csak mese. De hogy élhetett ennyi mindent, ha még olyan fiatal?

- Itt a bökkenő. Ezeket mind te is átélheted. Nem kell a szüleid tudta nélkül elszöknöd. Nézd csak, mutatok valamit! - mondtam, majd átnyújtottam neki az asztalon egy könyvet. A magányos szamuráj volt az.

- Szóval, ebből tanultad meg a szamurájság fortélyait? - csalódottságot láttam arcán.

- Nem egészen. Ezt követően Japánba is ellátogattam. Ott sok mindenkitől érdeklődtem. Sok mindent meséltek nekem. Egy kávé mellett bármiről el lehet beszélgetni. Ha olvasol, magad is ott vagy a könyvben. Ettől jó egy igazán jó történet. Elhiteti veled azt az alternatív valóságot. Persze ez nem azt jelenti, hogy tilos utazgatni. De a fantáziád néha sokkal jobb képeket mutat, mint amelyet a fényképezőgépeddel leképezhetsz út közben. És ha figyelmes vagy, magad is alkotasz egy olyan világot, mely nyitva áll az utazgatni vágyók előtt.

Ezt követően ő is mesélni kezdett. Megbízott bennem, és ez nagyon meleg érzéssel töltött el. Megtudtam, hogy Laurának hívják, és valóban most érettségizett. Megbeszéltünk egy következő találkozót, egy hét múlva. Az ígérte, hoz pár részletet a saját műveiből.

Mostanra megittam a harmadik csésze kávémat is. Mindhárom saját lenyomatot hagyott. Talán Laura is csak egy ilyen lenyomat az életemben. Még mindig nem volt sehol. Szomorúan bámultam magam elé, a pincérnő aggodalmaskodva nézett rám valahányszor elsétált mellettem. Talán már elutazott. Hisz ez volt minden vágya.

A negyedik kávé szürcsölgetése közben megrezzen a telefonom. Egy ismeretlen számról jött.

„Sajnálom. De nem az vagyok, akinek gondolsz.”

Laura ebben a minutumban megjelent az ajtóban. Fején zöld paróka, vastag napszemüveg. Mint holmi álruha.

- Szabad, uram? - kérdezte.

- Nem, sajnálom, most dolgom van - feleltem.

Hazamentem és otthon kinéztem magamnak a legközelebbi Londonba induló járatot. Leültem a fotelembé egy forró kávé mellé, és az utazás kezdetét vette.

Pap Mária: Italkülönlegesség

Mindent megírtak már
a kávéról.

Csupa méltatót.

Találó hasonlatokat,
magvas gondolatokat,
vicces, nevetséges
megállapításokat.

Bölcselkedők tömege
taglalja, mennyire
felülmúlhatatlan,
nélkülözhetetlen,
és soha nem elég,

ez a „fekete főzelék”,
ez a „mindenkifőzte”,
amíg csak győzte,
ITALKÜLÖNLEGESSÉG.

Belátom, én is rabja lettem.

Függő lettem!

Bűvkörébe kerültem!

Túlzásba vittem!

Nem árthat, azt hittem.

Mértéket nem ismertem.

Hát, csak ittam,

szürcsöltem,

hörpintettem,

felhajtottam,

majd újra főztem,

újra ízlelgettem,
lehetetlen megenni ezt!
De hát szívemmel
nem tehettem!
A gyomrom is háborgott,
sok, ami sok!
Akkor jöttek mellé a kekszek,
pogácsák, piskóták,
a tejporok,
a tejszín, meg a tejszínhab,
ez már nem is kávé lett,
hanem édesség,
szirup!
Kávés cukor!
Fekete humor!
Ínyenc nem iszik ilyet!
Akkor inkább tiszta vizet!
Abbahagyni nem tudtam mégsem.
Ennyi élvezet jár nekem!

Jártó Róza: Mindennapi kávémat add meg nekem ma...

Nem tudom, megfigyelted-e már, hogy minden ember ugyanúgy ébred. Felkel, elkészíti a kávéját, elkezd szürcsölve inni. Aztán félig éber állapotban elkezd matatni a cigarettás doboza után. Mikor megtalálja, előbányászik egy szál cigarettát, a szájába teszi és meggyújtja. Az égő bagóval a szájában próbálja tovább szürcsölni a kávé, miközben elszívja az első cigarettát. Ha ránézel ebben a pár percben bárki arcára, nyugodtságot, megelégedettséget és szinte boldogságot tükröz. Aztán szív még egy utolsó slukkot, felhörpinti az utolsó korty kávé - és vége. El is szállt ennek a pár nyugodt percnak a varázsa. De ha ebben a pár percben megtesszük és működik, miért nem tesszük meg többször is

napjában? Hisz napközben is van kávé, a cigarettás doboz is kéznél. Nagy kérdés! Na, megyek és megiszom az első kávém.

Elég rég volt, amikor még fiatalként, hogy úgy mondjam, begyűrűzött a kávé szeretete.

Biztos emlékszel arra, hogy akkor a gombamód megnyílt presszóban lehetett szimplát és duplát is kérni. A szimpla szinte egy kortynyi kávé volt, de szertartásosan, nagy-nagy élvezettel ittuk. Volt, aki még erre a divatra rá is tett egy lapáttal, és egyenesen cukor nélkül itta a maga szimpláját vagy dupláját. Aztán mikor senki se látta, gyorsan bekapta a mokkacukrot, ami a szimplához járt...

Persze lehetett tejszínhabot is kérni a szimplába, vagy egy csepp rumot, de mi, fiatalok, épp csak betöltve a tizenhat évünket, örültünk, ha a mindennapi kávénkat ki tudtuk fizetni. A kávé volt a mi belépőnk a felnőtt világába. Egy szimplával és a mellé adott vízzel akár két órát is elüldögéltünk a presszóban. Többet nem tudtunk ott maradni, mert a kimenőnk a kollégiumból pont öt óráig tartott, és hetente háromszor. Szerdán, szombaton és vasárnap.

Abban az időben, mikor a kávé megjelent az életemben, még gimnazista voltam és kollégista. Ez egyben azt is jelentette, hogy olyan havi rendszerességgel mehettünk csak haza, meg a szünetekben. Persze csak akkor, ha nem volt semmi kihágásunk. Ez lehetett akár sorozatosan rossz jegyek begyűjtése, vagy a kimenő visszatérőről rendszeresen való elkésés is, de a rendetlen ágyazás vagy rendetlen polcért is járt a kimenőmegvonás. Igaz, minden vasárnap délután jöhettek látogatók a kollégiumba.

Egész héten arra a heti háromszori szimplázásra készültünk, félrera-kosgatva szerény kis zsebpénzünket. Egyenesen elbűvölt bennünket, nagylányokat. Ez hivatalosan a kollégiumban a tizenhatodik születésnapját betöltöttekre vonatkozott. Addig kisgyermekek voltunk. A kollégiumból kísérvél se léphettünk ki, és a presszóba még a lábunkat se tehattük be, nemhogy egy szimplát megigyunk. Tizenhatodik évem betöltésekor lettem nagylány és szenvedélyes, elejében *szimpla-ivó*.

Később, mikor már megengedhettem magamnak, én is megkaptam a magam aranszegélyes mokkás pohárkáját, majd a kávékészletemet a

kiöntőkkel, a hat darab csészealjjal, és a hat pici kávéscsészével. Mikor meg saját háztartásom lett, egyenesen három Seherezádé kávéfőzőt, négy kávédarálót, és több csomag Omnia kávékat kaptam az önálló életem megkezdéséhez. Az is igaz, hogy akkor már a napom nekem se kezdődhetett másképpen, mint azzal, hogy lefőztem az első kávémat...

Most életem delén, ha megkérdezné valaki, hogy mi volt az, ami mindig és mindenkor ott volt az életemben, ha nagyon őszinte akarnék lenni, azt válaszolnám, hogy a mindennapi KÁVÉM.

Sárréti Miklós: Kávé cukor nélkül

„Volt egy fiú, árva fiú, nem szerette senki”.

Volt egyszer, több mint negyven évvel ezelőtt egy kis faluban egy fiú. Szüleit korán elveszítette, de akkor már a nagyszülei sem éltek. Egy távolabbi rokona vette magához, ő tartotta el, nevelte fel. Az általános iskola befejezése után felkerült a fővárosba, munkát vállalt. Szerény, félénk, gátlásokkal teli, a fővárosban gyökerek nélküli fiatal volt. A főnöke azonban meglátta benne az értelmet, tudta, nem buta gyerek annak ellenére, hogy nem tanult tovább az általános után. Sikerült rábeszélnie, hogy iratkozzon be esti tagozatra egy gimnáziumba.

A gimnáziumban zömében fiatalok voltak ugyan, de volt néhány idősebb is, főként hölgyek. Idegenül érezte magát, de a jó tanulási eredményének köszönhetően egyre többen keresték a társaságát. Az osztályában túlnyomó többségben hölgyek voltak, ezért - félénken ugyan, de - örült az érdeklődésnek. Különösen egy negyven körüli nő - Hanna - barátsága nyűgözte le, mert meglepő kedvességgel, segítőkészséggel, sőt szeretettel árasztotta el. Az iskolai órák közti szünetekben mindig vele volt, az osztályban pedig rövid idő alatt elintézte, hogy egymás mellett ülhessenek. Hanna egy rendkívül kedves, csörfös, mindig vidám teremtés volt. Élettársi kapcsolatban élt, de gyermektelenek voltak. Ezért is külön örült, hogy a fiatal fiúval - Lalival - összehozta a sors, úgy érezte, van egy nagy fia, akit pátyolgathat. Ráadásul ez Lalira nagyon is ráfért, mert a falusi, egyhangú élete után a nagyvárosi nyüzsgés - természeté-

A KÁVÉ... 2.

ből kifolyólag is - eléggé bizonytalanná tette. Ezért mindkettejük számára előnyös volt ez a barátság. Olyan gyorsan összebarátkoztak, hogy az iskolai év első hónapjának vége felé Hanna meghívta Lali magukhoz a lakásukra. A fiú vonakodott, annyi minden ismeretlen volt neki így hirtelen, gyakran sokszerű behatások érték, félt ezt is bevállalni. Hanna bátorította, biztatta, míg végül ráállt a vendégeskedésre.

Azon a szombat délután - az előre megbeszéltek szerint - Lali elindult a Vágány utcai munkásszállóról, hogy felkeresse Budán a Kosztolányi Dezső teret, hogy innen a Bocskai úton át megtalálja a Zsombolyai utcát, ott is a 16-os számot: itt laktak Hannáék. A csengetésre Hanna nyitott ajtót:

- Gyere csak, Lalikám, már vártalak!

- Kösz, Hannácska - lépett be a fiatalember a lakásba.

- Ott a rokin foglalj helyet, légy szíves - invitálta Hanna -, mindjárt lefő a kávé és hozom.

- De én már ittam ma kávé, Hannácska - válaszolt Lali.

- Na és, nem mondd, hogy egy nap két kávé nem bírsz meginni?

- De meg bírok, csak nem akarom, hogy fáradj - volt a válasz.

- Lalikám, számomra ez nem fáradtság. Boldog vagyok, ha a javadra tehetek. Tehát apelláta nincs, mindjárt itt lesz a finom friss kávé - replikázott Hanna.

- Jó, hát rendben van, a jónak elrontója én sem vagyok, és nagyon kedves vagy - jólestek Lalinak Hanna szavai.

- Ez a minimum, amit az ember egy osztálytársának, sőt egy barátjának megtehet - mondta mosolyogva Hanna.

- Imre nincs itthon? - kérdezte Lali, miután észrevette, hogy ketten vannak a lakásban.

- Mindjárt jön, az egyik szomszédnál elment az áram, azt nézi meg. A kávéba tejszínt kérsz?

Lali annyira félénk volt, hogy nem mert kérni senkitől semmit.

- Köszönöm, nem kérek tejszínt, natúr iszom.

- Oké, és cukrot mennyit kérsz bele? - folytatta Hanna.

- Nem kérek cukrot sem a kávéba, mindig cukor nélkül iszom.

Hanna már sejtette, hogy Lali a félénksége miatt utasít el mindent, ami részéről kéréssel járna.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Biztos cukor nélkül iszod? Azért teszek oda cukrot, és ha gondolod, teszel bele, amennyit akarsz.

- Köszönöm, de mondom, cukor nélkül szeretem a kávé - füllentett tovább Lali.

- Jó, rendben - ült le Lalival szemben a fotelba Hanna.

Elfogyasztották a kávé, Lalinak egy kicsit keserű volt, „jobb lett volna cukrot tenni bele” - gondolta (mert a munkásszállón cukorral itta a kávé), de már nem merte utólag korigálni magát. „Majd legközelebb” - intézte el magában.

Ez volt az első látogatás, amelyet később megszámlálhatatlanul sok követett. Ennek Hanna örült, mert így elérte, hogy a fiú ne legyen mindig a munkásszállón, talán így könnyebben integrálódik a nagyvárosi légkörhöz. A későbbiek során azonban Lali egyre magabiztosabbá vált, egyre jobban beilleszkedett a nagyvárosi miliőbe. Ekkor bővült ki jobban a baráti kör. Még két-három lánnyal „alakítottak” egy kis klikket az osztályban. Ezen „klikk” tagjai rendszeresen találkoztak iskolán kívül is, egymás lakásában is rendszeresen összejöttek. A találkozások alkalmával pedig a vendéglés menüjéből a kávé természetesen sohasem hiányzott. Lalinak ekkor kezdett meggyűlni a baja a keserű kávéval, így túl sok volt, mivel már nemcsak Hannáéknál „kellett” így innia. Hanna is mindig a társaságban volt (ki sem maradhatott volna!), nem akart „lebukni”, ezért az ilyen összejöveteleken is cukor nélkül itta a kávé. Eleinte miután „megszabadult” egy ilyen összejöveteltől, első dolga volt, hogy igyon egy cukros kávé, amely egy kicsit „helyretette” a szája ízét.

De a Hanna és Lali közötti barátság nem fakult egy cseppet sem attól, hogy voltak nagyobb baráti összejövetelek is. Lali továbbra is rendszeres vendég volt Hannáéknál, ahol időközben az élettárs Imrével is összebarátkozott. Mindig örömmel ment hozzájuk, már szinte családtagnak érezte magát, annyi figyelemmel töltötték el a házigazdák. Gondoskodásuk, Hanna külön rajongása elkápráztatta. A belőle sugárzó kedvességből, szeretetből erőt tudott meríteni a szürke hétköznapiakra. Volt számára egy biztos pont, ahová mindig mehetett. Ha dilemmája akadt, Hanna okos tanácsával meg tudta oldani.

Így történt, hogy a mi Lalink később már a munkásszálláson is cukor nélkül kezdte inni a kávé, nem azért, mert így finomabb, hanem mert úgy érezte, mintha ilyenkor Hannáéknál lenne, ahol annyira szeretett lenni. Imádta Hannát, aki anyja helyett anyja lett, még ha rövid időre is. Az osztálytársaként együtt töltött négy év alatt végig második anyjaként tekintett rá, de mint barát is szép időszakot ért meg vele. Ha az osztály kirándulni vagy színházba ment, ők ott is elválaszthatatlanok maradtak.

Hannának volt egy kedvenc szavajárása, melyet oly szeretetteljesen tudott mondani: „ó, te ló!”, s ez Lali számára a legnagyobb boldogság volt. Gyakran reagált így beszélgetés közben.

Ha Lali valamilyen gonddal jelentkezett nála, Hanna így kezdte:

- Ó, te ló, hát ez is gond?

Máskor csak tudomásulvételként használta ezt a kifejezést. Ha Lali elmondta neki az aznapi élményeit, Hanna így zárta le:

- Ó, te ló! - s Lali ettől teljesen megnyugodott.

Egyszer éppen ebből a „szójárás”-ból adódott egy vígjátékba illő jelenet:

Lali valamiért nem ment az iskolába egy alkalommal, így nem szerzett tudomást egy színházlátogatásról. Hanna a munkahelyére telefonált, üzenetet hagyott, hogy azon hét szombatján az osztály színházba megy, jöjjön el feltétlenül, mert tananyag lesz az előadás. Lali pedig örömmel el is ment, a megbeszélt időpontban megjelent a Madách Színház előcsarnokában, ahol már a fél osztály jelen volt. Természetesen megkereste Hannát, aki másik két osztálytárral beszélgetett.

- Sziasztok! - köszönt.

- Hát szevasz, Lalikám, csakhogy ideértél! - fogadta Hanna.

- Igyekeztem - reagált Lali röviden.

- Parádés szereposztásban megy ez a darab, ezért telefonáltam, okvetlenül látnod kell, meg hát tananyag is.

- Kik lesznek a főbb szereplők? - kérdezte Lali.

- A címszerepben Bessenyei Ferenc, a többi legyen meglepetés, majd meglátod! - mondta Hanna kissé kuncogva.

- Na és mit játszanak, mit nézünk meg, mi a darab címe? - kérdezte Lali.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Hát nem tudod? - jött a viszontkérdés Hannától.
- Honnan tudám, még nem mondtátok - méltatlankodott Lali. Most jött Hanna szokásos szójárása:
- Ó, te ló!
- Akármekorra ló vagyok, de a darab címét akkor sem tudom! - mondta viccesen Lali.
- De hát mondom! - csattant Hanna hangja.
- Mondod, mondod, mit mondasz? - értetlenkedett Lali.
- Hát a darab címét: Ó, te ló!
- Ezt már mondtad az előbb is, hogy ló vagyok, de az előadás címét még mindig nem tudom! - vitatkozott Lali.
- Ó, te ló! - ismételte Hanna.

Lalinak nem esett le most sem. Egy másik osztálytárs, Lőrinc Kati sietett a segítségére:

- Shakespeare Othellójáról beszél Hanna, csak kissé sajátos „nyelvjárásban”.
- Ja, hogy Othello - ámult el Lali -, nahát, Hanna, hogy behúztál a csöbel! Sok ilyen és ehhez hasonló kedves, beugratós jelenetek játszódtak le az iskolai négy év során.

Lali akárhányszor volt vendég Hannáéknál, Hanna soha el nem mulasztotta őt kávéval kínálni, amit Lali most már a legnagyobb természetességgel cukor nélkül ivott, sőt bárhol ivott már kávé, hagyományból cukor nélkül itta, legalábbis akkor még ezt gondolta, hogy „hagyományból”. Később rájött, hogy nem hagyományból, hanem tiszteletből issza már cukor nélkül a kávé.

Azonban mire az érettségihez ért az osztály, Lalit súlyos betegség érte, műtétek vártak rá. Ezért az érettségi után hazaköltözött szülőfalujába, hogy a rokonai tudják ápolni a műtétek között és utána. A kapcsolatot Hannával ezután már levél útján tartotta. A betegségéből kifolyólag egy ideig el volt tiltva a kávétól. De amint újra megengedte az orvos a napi egy kávé elfogyasztását, minden nap megivott egy cukor nélküli kávé, és ilyenkor mindig Hannára gondolt, egykori második anyjára. Soha nem tett többé cukrot a kávéba, így tisztelve Hanna emléke előtt, akivel időközben megszakadt a kapcsolata a házassága miatt.

Az azóta eltelt több mint negyven év alatt sem Markovics Hanna, sem Nógrádi Lajos későbbi családja soha nem tudta meg, miért is issza Lali cukor nélkül a kávé.

Kovács László (Kovacs59): Korai kávé emlékfoslányai

Kopott porcelán falán
nikkelkanál zenél,
a kávéillat terjeng,
egy jobb napot remél.
Elfelejttem az álmom,
kevergetem, hagyom,
az ébredésem szélén
bebilleg a gondom.
Koffein élesíti
idegeim, agyam,
már enyhén reszket kezem,
biztatom Én magam.
A kávéillat elszáll,
új nap indul útra,
a koffeinje megszáll,
gondolok a múltra.
Ám megcsörren a kanál,
kávé nélkül - halál,
belekeverem gondom,
nem éhes a gyomrom.
Kávém súgja: megoldom.
Lehet, nincs is gondom?
Talán egy van még nekem,
messze van az idő,
mikor Én a kávémat
újra keverhetem.
Azt hiszem... Felébredtem.

Jalcs Irén: A jósnő

Ki ne lenne kíváncsi arra, hogy sorsában mi van megírva? Én is kíváncsi lettem, a tettek mezejére léptem, és egy napon egy jósnőt felkerestem. Előtte időpontot egyeztettem, majd a megbeszélrt időpontban, kicsit izgatottan hozzá becsengettem. Kitárult a nagy tölgyfa ajtó és beinvitált a nagy jövendőmondó. A lakást finom kávéillat lengte be, ami füstölő illatával keveredett. A jósnő intett, hogy kerüljek beljebb, majd egy kanapéra heveredett és nagy mosollyal az arcán, kezével, mint aki a friss levegőt terelgeti, ismét intett a nagy fotelra mutatva, hogy foglaljak helyet.

- Kártyából vagy zaccból szeretnédtudni, hogy mit hoz az élet?

- A kártyát már ismerem, így inkább a zaccból kérem.

- Választásod remek, mert ez megmutat mindent, ami számodra fontos lehet.

- Lássuk hát!

- Előbb idd meg a kávét, majd jöhet, hogy mit hoz neked az élet. Óvatosan igyad, és a zaccot ne nyeld le, ha lehet, mert akkor az egész nap füstbe mehet.

A kávé elég furcsa. Nem vagyok ilyenhez szokva. Hiányzik belőle az erő, mert vizes és áttetsző. Nem nekem tetsző. Aromája nulla. Minden korty után háborog a gyomrom, és az eszem azt súgja: "Sokba kerül majd ez a lötyty neked, de ha akarod, hát lelked rajta. Igyál még, aztán sírsz vagy nevetsz, ha elhagyod ezt a helyet." Nagy nehezen lenyeltem az utolsó cseppet is, majd a csésze aljára néztem és megrémültem, mert mint valami fekete koromréteg, úgy pihent a zacc a csésze alján.

- Na, mit látsz? Alakul már a forma?- kérdezte kicsit türelmetlenül.

- A csésze alját fekete korom borítja, de ez egybefüggő valami, és nincs forma.

- Mutasd! Jaj, kis buta! Nem látod, hogy ott a forma, csak az agyad nem akarja látni, de semmi para, mert én látom ám, és a tényeket mindjárt eléd is tárom. Csukd be a szemed, ha gondolod, mert akkor, amit mondok, azt jobban el tudod majd képzelni.

Szememet becsuktam, de lelki szemeim előtt csak gőzölgő kávét láttam, amit úgy szerettem, és amit oly szívesen megittam volna.

A KÁVÉ... 2.

- Mondjam, amit látok, vagy még várjunk?

- Essünk túl rajta! Várni mi értelme volna? (Esküszöm, ha ennek vége, és innen kilépek végre, az első, amit teszek, hogy valahol egy jó erős kávéat veszek, és semmi cukor meg tej bele, csak jó erős fekete, hogy hadd térjek észhez tőle.)

- Akkor mondanám, mint ahogyan nagyanyám mondta hajdanán, mert nálunk ez a tudás már generációról generációra száll, és így jósolt már az ük-üknagyanyám is.

Te jó ég! Akkor még kávé sem volt, kiáltanám, de csendben maradok, mert lelkem mélyén arra vágyom, hogy tudjam, mit hoz a holnap.

- Szóval! Színes a zacc. Sok mindent mondó!

Ó, te jóságos szalamandra! Hogyan lett színes a fekete? Talán valami színezéket tettek bele? Mű az egész világ! - állapítom meg, és legszívesebben kinyitnám a szemem, de nem teszem, mert becsuktam rég, és ha most rátekintenek, akkor az bizalmatlanságot sugallna. Így várom a folytatást, és valahol bánom már, hogy erre adtam a fejem, de legyen!

- Lesz életedben boldogság és harag, de ne emészd magad. Lombos fát is látok, ami azt jelenti, hogy tehetséged szerteágazó, csak ne legyél kapkodó. Mosolyban is lesz részed, ha a szépet észreveszed. Egy kígyó képe rajzolódik ki éppen. Ez veszteséget jelent. Kérlek szépen, légy óvatos és körültekintő, mert ha nem vigyázol, rád tekeredik az illető, mint egy alattomos kígyó. Látok füzeket és szüzeket. Ez hoz új ötleteket. Mocsárt is látok. Ez arra utal, hogy lesz még pár küzdelmes éved, de ne izgulj, túléljed!

- Egészségem hogyan alakul?

- Nem lesz gáz, ha csökkented a bevitt koffein tartalmát, mert nagy kávéos vagy, úgy látom. Most is a zaccból kicsíptél egy darabot. Te, kis ravasz, mert azt hitted, attól erősebb leszel, és én majd nem látok semmit, de no para! Egészséged rendben, és ez így is marad, ha karbantartod magad.

Gondolataim csaponganak, és a karról jut eszembe, hogy egy szerető, ölelő kar boldoggá tenne. Így meg is születik a következő kérdés:

- Lesz társam, vagy egyedül élek?

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Ez tőled függ, édes, de lássuk, mit mutat a képlet! Ez még kicsit bizonytalan, de semmi nincs veszve, mert jön egy este, mikor érdeklődésedet felkelti egy férfi.
 - Milyen lesz Ő?
 - Olyan, mint egy nagy maci, és jól is alakulhat a helyzet, ha hagyod kibontakozni a nagy mackódat.
 - A lakással kapcsolatban mit látsz?
 - Hát, nem lesz vár, az biztos, de a lehetőség adott, hogy olyan legyen, mint egy vár, ahol valaki minden este hazavár.
 - Anyagi helyzetem?
 - Most egy közelgő nagyobb kiadást látok, de helyrebillen majd a mérleg, és amit ma kiadsz, azt egy-két hónap alatt pótolni tudod, kedves.
- Egyéb kérdés?
- Nincs, köszönöm, végeztem.

Afelől, hogy pénzem nem sok marad, már nem volt kétségem, és egyetlen vágyam volt csupán, hogy annyi pénzem maradjon, hogy még egy kávé t vehessek, ha elhagyom e helyet.

Pénzem nem maradt. Kávé t nem ittam, de legalább tudom, mire számíthatok, mert ezekre, amit megtudtam, még álmomban sem gondoltam.

Pilinyi Tamás: Bende meglelése

Sokan nehezen kelnek fel reggelente meleg, puha ágyukból. Persze nem mindenkinek ilyen az alvóhelye, vannak olyanok, kik kénytelenek rideg, hideg, szúrós, rugós vagy éppen érdes környezetben aludni. De én most a kényelmes helyen alvókról írok. Vannak, kik egyenesen élvezik a reggelt, szeretnek még a kakasok kukorékolása előtt kikecmergni mély álmaik börtönéből. Az ilyen embereket örülteknek vagy önkínzóknak, esetleg hiperaktívna k szokás nevezni. Bolygónk állatairaól most nem beszélnék, hiszen az ő éjszakai életük a legfurcsább, például a lovak állva alszanak, egyes halak és egyéb lények pedig egyáltalán nem térnek nyugovóra.

Mekvért Bendegúz se hal, se ló nem volt, csupán átlagos embergyerek. Vagy talán nem is olyan hétköznapi a legtöbbek szerint. 21 éve, január 9-én szülte meg édesanyja, Mekvértné Szeles Gizella. Bendegúz hosszú ideig meg volt róla győződve, hogy édesapja hordta a szíve alatt, mikor ő még csak magzat volt. Ennek az az oka, hogy Mekvért Gedeon kissé túlsúlyos (bár ő szerette magát csupán jó felépítésű, izmos férfinak nevezni), továbbá kísértetiesen hasonlít fiára. Néhány éve már, hogy egy nevezetes biológiaórán az iskolai védőnő feltárta az igazságot Bende előtt, miszerint Mekvértné Szeles Gizella az egyén, ki világra hozta. Gizi fiatal korában egy villanykörtegyárban dolgozott, talán Csepelen, ha nem csalnak emlékeim. Minden reggel egy nagy pohár kávéit ivott rengeteg friss tanyasi tejjel, amit gyakran tejszínre cserélt, nehogy eltűnjenek testének finom domborulatai. Nem szeretett korán kelni, olyan is megesett, hogy tizenhét egész percet késett a munkából! Tudni kell még azt is, hogy Gizella terhessége alatt is előszeretettel fogyasztott kávéit. Nem instantot, hanem friss, otthon főzöttet. Ez a kis Bendegúz fejlődését befolyásolta valamilyen érdekesítő módon, nem vesélyesen, csak furcsán. Négy hónapos koráig szinte nem is aludt, ám nem is sírt. Csak feküdt csendben, és kis ablakán keresztül bámulta a Kisgöncöl fényesen ragyogó képét. Édesanyja igen aggódott, bár nem gondolta, hogy annak a tömérdek liternyi kávénak, amit az előző évben lehörpintett, köze lehet eme jelenséghez. Egyéves fiát Mekvértné Szeles Gizella elvitte körzeti orvosukhoz. Itt elkapott a nő egy infleunzaszerű nyavalyát, mely miatt két egész napig kimaradt a munkából! Ilyen azelőtt nem fordult elő. Viszont ebben a látogatásban nem is ez a fontos. Bendegúzt vérvételre utalták be, melynek eredménye azt mutatta, hogy testének koffeintartalma vésszesen magas annak ellenére, hogy csak almateát ivott első életében, igaz, fahéjasat, de ez a doktornő szerint nem befolyásolhatott semmit. Mekvértné Szeles Gizella és férje, Mekvért Gedeon úgy döntöttek, hogy egyetlen csemetéjüknek nem fogják engedni, hogy valaha kávéit igyon, hiszen a méregnek ki kellett ürülnie. Pont úgy tettek, mint amikor egy bátor ember kiszívja egy még bátrabb egyén testéből a halálos mérget egy kígyómarás után, így megszabadulva minden káros anyagtól. Ők is csak titokban fogyaszt-

tották az italt. Volt, hogy elbújtak mikrohullámú sütőjük alatt vagy épp apró ruhásszekrényükben. Bendegúz soha nem hallott a kávéról, ha igen, akkor pedig csak rosszat. Szinte horrorisztikus történeteket meséltek neki. Olyanokat, melyekben kisfiúkból kacacsőrű emlős lett vagy éppen fordítva. Bende 10 éves korára szabályosan undorodott, félt ettől a rejtélyes, ördögi folyadéktól. Még azt is meg kell említenem, hogy a fiú tavaly júniusban végzett általános iskolai tanulmányaival. Gimnáziumba épp hogy felvették, jegyei nem voltak túl fényesek, minden erőfeszítése ellenére sem. Csupa kettes és hármas szerepelt mélykék bizonyítványában, ez egy nyolcadikos diáknak igen gyenge eredmény, akárhogyan is nézzük. Szülei még egy professzorhoz is elvitték, aki közölte velük a hírt több napnyi fejtörés után: Mekvért Bendegúz figyelemzavaros, továbbá egy nagyrészt ismeretlen betegséggel küzd, melyet a szakmában „állandó kimerültségnek” neveznek.

Szeptember 1. Minden tanuló izgatottan készült az első gimnáziumi napjára, kivéve a mi Bendénket. Reggel hat órára volt beállítva citromsárga vekkere, azonban nem volt képes annak hangos csörgésre felkelni. Gizella nagy nehezen hét órakor kirángatta az ágyból, azonban az iskola fél óra gyalogútra helyezkedett el a háztól, ahol ők laktak. Bendegúz szép lassan lezuhanyzott, még haját is megmosta annak ellenére, hogy hajmosó napja még négy nappal utóbbra esett. Ünneplőbe öltözött. Rongyos, bolyhos, fehér inget viselt, és egy kissé rövidnek látszó öltönynadrágot, melyet még hetedik osztályban kapott karácsonyra. Monogramját édesanyja minden ruhadarabjába behímézte, hiszen Mekvért Bendegúz olyan szétszórt volt, hogy könnyedén elvesztette volna mindenét, ha nem ismeri fel azokat valamilyen módon. A gólyatáborba nem mehetett el, mert szülei féltek, hogy különcsége miatt kicsúfolják majd, továbbá lekvárt is kellett elrakni augusztusban, ami nem kétemberes munka, szükség volt minden segítségre. Az évnytő pontban nyolc órakor el is kezdődött, ám Bendegúz húsz perc késéssel érkezett meg, az Igazgatónő beszédének végére. Mindenki nagyon csúnyán nézett rá, mintha kifordítva vette volna fel ingjét. Kétszeres ellenőrzés után a fiú megbizonyosodott róla, hogy kinézete teljesen rendben van. Arra gon-

dolt, hogy talán azért nézik, mert még nem látták sohasem, és az embereknél egy első találkozás mégiscsak kissé kellemetlen szokott lenni. Hirtelen elkalandoztak gondolatai. Eszébe jutott a nap, mikor először találkozott Csillag Magdolnával, a számára legkedvesebb hölgyeménnyel. Bende úgy gondolta, hogy ezen teremtés a legszebb az egész környéken, vagy talán az egész városban, esetleg az egész bolygón. Talán a teljes naprendszer legkülönlegesebbike. A lány egész teste világított, olyan fehér volt. Az ember szinte azt hihette volna, hogy pigmenthiányos szegény árva, ha nem lett volna hosszú, téglavörös színű haja. Lobonca olyan kócos és göndör volt, mint egy fogkefe, mely megérett a cserére. Egész arcát szeplők borították, és volt a nyaka felső részén egy fél tenyérynyi anyajegy. Mindez egyáltalán nem zavarta a mi hősnöket. Akárhányszor meglátta, erő szökött gyöngye testébe, végtagjai bizseregni kezdtek, koromfekete pupillái kitágultak. Az ünnepség után egy rövid tájékoztató következett, melyre Mekvért Bendegúz nemigen tudott figyelni. Gondolatai egészen máshol jártak, mikor periférikus látásának köszönhetően az egyik iskolapadban megpillantotta szerelmét. Magdolna egyedül ült, kissé idegesnek látszott. Bende úgy döntött, mellé ül. Vett egy mély levegőt, minden bátorságát összeszedve uzsonnás zacskójával együtt szép, hosszú léptekkel haladt a lány felé, és minden szó nélkül helyet foglalt egészen közel hozzá. Ez látszólag feszélyezte Magdolnát: kicsiny testét összehúzta és fogait összeszorította. Ám Bendegúz ebből semmit sem vett észre, csak a trópusi illatú öblítő felhőjében lebegett, melyet padtársa ruhái árasztottak. Milyen furcsa is, hogy itt, Magyarországon kókuszdió és rambután illatú lehet az ember öltözete. A fiú elképesztőnek találta mindezt. Teltek a napok, eljött az október. Az utcák az ősz színeiben ragyogtak, csupa sárga és vörös levél, az uzsonnás zacskókban már barna cukorral karamellizált sütitők. A legtöbben szomorúak, hogy véget ért a nyár, azonban néhány különleges egyén számára az ősz szebb akármelyik elcsépel strandnál, vagy forró olajban sült lángosnál, melyhez az izzasztó forróságban jégkása dukál. Van valami csodás ebben az időszakban, amit nem mindenki érez. Mekvért Bendegúz világ életében utálta a hideget. Túl sok ruha, túl sok felismerni való. Azonban kiszemeltje egyenest rajongott a

lombhullásért, a forró italok és a csípős szél gondolata igazán boldoggá tette. Már egy hónapja egymás mellett ült a két fiatal, mikor megbeszéltek, hogy a tanítás után elmennének egy cukrászdába, csupán beszélgetni. Bendegúz nagyon izgatott volt, Magdolna kevésbé, de hát mégis illetlenség lett volna lemondani egy ilyen randevút. Kicsengettek az utolsó óráról is. Kint esett az eső, még a madarak sem csipogtak, pedig azok még szilveszterkor is kieresztik hangjukat, ha úgy hozza az élet. Bende délután már nagyon álmos szokott lenni, és ez most sem volt másképp. Habár érdeklődése most is megmutatkozott kiszemeltje felé, szemei egyre elnehezedtek, karjai olyanok voltak, akár két nehéz kard. Magdi habos kávét kért, Bende kakaót. A lány csak beszélt és beszélt, míg asztaltársa bólogatott, és kedvenc italát kortyolgatta nagy bambán. Nem kis lépetekben fogyasztotta el az édes folyadékot, hanem egészen gyorsan, szünetek nélkül.

- Hé, hiszen te véletlen az én kávémat ittad meg! Sebaj, szeretem a kakaót is! - kuncogott fel a fiatal hölgy, szinte angyali hangján.

- Hogy mit mondtál?! Az lehetetlen! - kiáltott fel Mekvért Bendegúz, ki azelőtt még soha nem ivott kávét. Egy pillanatra ledermedt, majd különbözőféle dolgok szaladtak át elméjén. Mi van, ha most véget ér rövid élete? Vagy ami rosszabb: lehetséges, hogy kacsacsőrű emlőssé fog változni? És ha igen, hogy fog magának cipőt találni?! Szinte látta sírkövén a feliratot: „Már nem fiú, de még nem is férfi, viszont egy bögre kávé ölte meg.” Milyen groteszk is lenne. Hirtelen csend lett fejében. Akár a reggeli napfény, ahogy megüti szobája tükrét, úgy szökött értelem és erő testébe. Majdnem úgy, mint mikor reggelente meglátta Magdolnát, de valahogy mégis máshogyan. Gondolatai logikussá váltak, szeme alját díszítő kék karikái elhalványodtak. Nyugalom és határozottság uralta egész énjét, ezt Magdolna is észrevette. Néhány perc kellemes csevej után a két fiatal elköszönt egymástól. Bendegúz olyan élénk volt, hogy hazáig csak futott. Taposta a nedves leveleket, persze a csigákra jól vigyázva. Otthon szülei rá sem ismertek. Elkezdett takarítani, olyan helyeket kezdett el porolni, melyeket még Mekvértné Szeles Gizella törülőrongya sem látott. Egyszerűen elképesztő dolgok történtek. A fiú sorban hozta a jobbnál jobb

jegyeket. Minden jutalma egy bögre kávé volt kétnaponta, melyet édesanyja egy pöttyös bögrében szolgált fel neki. A javulás állandónak mutatkozott. Teltek az évek, és Bende egyre csak jeleskedett az élet minden területén. Kávét is megtanult főzni. Csillag Magdolna továbbra is a padtársa maradt, hiszen a szerelem még egy géniusz életéből is hiányozna. Jól hallottad, géniusz. Merthogy Mekvért Bendegúz annak született, és mindvégig az is volt. Mikor csak nézte a csillagos eget, mikor a hideg rázta az unalomtól, mikor nem tudta felismerni saját ingjét, mikor furcsán bámultak rá. És most ott áll a verandán, és csak arra tud gondolni, milyen érdekes is a világ. Új szemüvegét lassan megigazítja, beletúr sűrű barna hajába. Minden porcikája él és jobbat akar, kész megváltoztatni a világot. Forró kávét szörcsölve tekint a messzeségbe. Elgondolkozik. Mennyi ember, mennyi történet!

Nagy Antal Róbert: Évák

Csupán egy jó kávét akartam,
nem azt, hogy oltsam örök szomjam.
Utána mégis arra kértem:
tudod, a bélyeggyűjteményem.

Szakadt póló, valami reklám,
hogyszívják kávé a nagy szám.
A tükörbe' olvasom: évák.
Feliratok: ostobák, bénák!

Jut eszembe: ő Szabó Éva.
Az előző is, a kis léha
Éva volt, meg anyám neve is.
A kávé igazi, nem hamis.

A nő mehet, míg kávém meleg.
A gondolat rég bent szendereg:
Melyik Éva főz nekem kávét?
Csak neki a gyűrűt, anyámét!

Jalcs Irén: Nostalgia

Öregszem talán, mert én is nosztalgiazok, mint őseim tették hajdanán, mikor visszaemlékezéseik végén feltört a mély sóhaj lelkükből, hogy „Ó, régen de jó is volt!”

Most én is ezt mondom egy meleg szobában ülve és gőzölgő kávét kezemben tartva. Szép volt bizony, erősítem meg bólogatással is gondolataimat.

Ma mindennek szebbnek és jobbnak kéne lennie, de valahogyan mégsem így van. Kicsit olyan minden, mint a cukor nélküli élet. Mélyen magamba szívom a kellemes illatot, majd szép lassan kortyolgatni kezdem a kávét, miközben a múltra gondolok. Ó, de sok éve boldoggá tesz már a kávé - merengek, és lassan rádöbbenek, hogy öregszem.

Mikor is kezdődött ez a szenvedély? Akkor, mikor még volt szimpla és dupla kávé, és az a kis üveg pohár, amiben ittuk, azt feledni nem tudom. Sorba álltunk érte minden reggelen a közértek kávézójában, ahol a kristálycukor tartóba volt rakva, és a pulton várta, hogy a benne lévő kanállal mindenki vehessen magának belőle, és a kávéba tehessen annyit, amennyit csak akart. Majd a kristálycukrot felváltotta a kocka formájú cukor, és az eladó kérdezte, hogy „Egyet vagy kettőt kér bele?” Közben a keze már a nagy kávé gép közelében serénykedett. Az óriási csoda masina tetejéről levette a poharat, majd erős mozdulattal elfordította a kávézaccot tartalmazó kis edénykét, és miután a zaccot egy kis papírdobozba tette, friss őrölt kávét tett helyére. Majd azzal a lendülettel, amivel az előbb kivette azt, vissza is tette. Óriási karokat húzogatót, miközben kedvesen hógylétem felől érdeklődött, és egy mosollyal is megajándékozott. Én is tudtam mindig, hogy mikor boldog vagy boldogtalan, mert már arcának kis változását is észrevettem, hisz már oly régóta ismertem.

Ma már kicsit keserűbb a kávé, mert ha valahová betérek, és ott egy kávét kérek, akkor aprócska kis szerkezeten megnyomnak egy gombot, és fél pillanat alatt már ott is van a picinyke papírpohárban a vágyott fekete, de még mielőtt azt az aprócska gombot megnyomja, felteszi a kérdést, hogy „Elviszi, vagy itt fogyasztja?” Abban az esetben, ha az

A KÁVÉ... 2.

elvitel mellett döntök, akkor kis tető is kerül a pohárra, majd „Kettőszázkilencven” - hangzik a mondat, és se előtte, se utána nincs több szó. Nyújtom a háromszáz forintot, majd gyorsan visszakapok egy tízest, amit megköszönök, de minek, mert már a mögöttem állót kérdezi, hogy „Mit adhatok?”

Belekortyolok a kávéba, de valahogy kicsit keserű, mert hiányzik belőle valami. Hiányzik a figyelem, ami mosolyt varázsolna az arcomra, és amitől a cukor nélküli kávé is édesebb volna. Na de a változás itt nem áll meg, mert a minap olyan dolog történt kávézás terén, hogy csak néztem. Betértem egy kis üzletbe hogy egy kávéval kényeztessen magam. Mikor az eladónak kérésemet előadtam, Ő rám nézett, és intett, hogy ott van. Néztem jobbra, balra, de nem igazán értettem, mit is akar mondani. Tanácsalanságomat látva, kicsit lekezelően mondta, hogy „Ott van, és csinálja meg magának!” Szólni sem tudtam. A masinához léptem, és azon az aprócska kis gépen megnyomtam azt a kicsi gombot, és láss csodát, magamnak készítettem a kávémat. Az eladó vonásai kisimultak, mert megnyugodott, hogy nem kell több időt rám pazarolnia. „Itt, elöl lehet fizetni” - szólt és kezével intett, hogy siessek.

Kivételesen két cukrot tettem a kávéba, mert abban reménykedem, hogy édessé válik az, ami számomra már nagyon keserű, de nem. Belekortyoltam, majd egy mozdulattal a szemetesbe dobtam és felsóhajtottam, hogy régen minden olyan jó volt!

Petres Katalin: Mindig, mindenütt: kávé

Reggel hunyorgok, botorkálok:
Kávémat iszom.

Becsengetnek, küzdök, tanítok,
majd kávémat iszom.

Utolsó órától kicsengetnek...
Kávémat iszom.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Öröm vagy bánat ér:
Kávét iszom.

Meghallgatom panaszod.
Kávét iszunk.

Mormolom gondom, bajom:
Kávét iszunk.

Összejövünk, csevegünk.
Kávét iszunk.

Vállvetve magunkon kacagunk.
Kávét iszunk.

Majd a felhőkön együtt csücsülve
kávét iszunk?

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
[http://poeta.hu/ingyen oldal](http://poeta.hu/ingyen_oldal)on

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
